

Arrest

nr. 232 314 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MAROY
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 november 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MAROY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 5 maart 2019 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Oudenaarde een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 16 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op 25 april 2019 ter kennis gebracht en is gemotiveerd als volgt:

*“De heer / mevrouw:
naam en voornaam: [B.,A.]
[...]
nationaliteit: Algerije*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoont en/of een huwelijksaan-gifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing lot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit slaat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een lijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

1.3. Op 19 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Vlaamse Ardennen op 19.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Aan de Heer, die verklaart te heten:
Naam: [B.],
Voornaam: [A.]
[...]
Nationaliteit: Algerije*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,
binnen 30 dagen na de kennisgeving, uiterlijk op 18.11.2019.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane, deze is in onderzoek. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen of wettelijk samen te wonen met een Belgische onderdane hem niet automatisch recht op een verblijf.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 22 juncto artikel 191 van de Belgische Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"1.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van het feit dat verzoekende partij een verzoek tot wettelijke samenwoonst heeft ingediend. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt welke gevolgen het bevel heeft op het gezins- en familieleven van verzoekende partij. Er kan dan ook onmogelijk gesteld worden dat de minister bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met de gezins- en familieleven van verzoekende partij.

2.

In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van het onderstaande:

"Betrokkene diende een dossier wettelijke samenwoonstdossier in met een Belgische onderdane, deze is in onderzoek. Bovendien geeft zijn intentie om te huwen of wettelijk samen te wonen met een Belgische onderdane hem niet automatisch recht op een verblijf."

Dergelijke formulering is slechts een stijlformule en voldoet geenszins aan de onderzoeksplicht en de motiveringsplicht overeenkomstig artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Tevens houdt dergelijke formulering een schending in van de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt medegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing genomen werd.

Artikel 3 van de wet schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens moet, naar luid van

hetzelfde artikel, de motivering "afdoende" zijn. De term afdoende vereist dat de motivering meer is dan een loutere stijlformule. De motivering moet pertinent zijn. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen

In casu dient dan ook gesteld te worden dat er een schending voorligt van zowel het artikel 74/16 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet. Men kan onmogelijk stellen dat de bestreden beslissing afdoende en daadkrachtig werd gemotiveerd.

Verzoekende partij kan zich niet van de mening ontdoen dat verwerende partij zich er wel zeer snel van wou afmaken en gewoon op basis van een stijlformule het bevel om het grondgebied te verlaten heeft uitgevaardigd.

Er ligt op heden dan ook een schending voor van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Motiveringswet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.

Tevens ligt ook een schending voor van het artikel 8 EVRM

Art. 8 EVRM bepaalt immers:

"1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." (art. 8 EVRM)

Verzoeker kan zich dan ook rechtstreeks beroepen op art. 8 EVRM:

"Ratione personae kan het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven worden ingeroepen door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen. De wens om een gezin te stichten valt niet onder de geboden bescherming. Een effectief beleefde gezinssituatie is een voorwaarde, doch is een voldoende voorwaarde, om te kunnen spreken van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM." (P. DE HERT, "Artikel 8: Recht op privacy", in: J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM. Deel 2 Artikelsgewijze commentaar volume 2, Antwerpen, Intersentia, 2004, 742.).

"Het vereiste van voorzienbaarheid waaraan de wet moet voldoen om in overeenstemming te worden bevonden met art. 8 E.V.R.M., houdt in dat de formulering ervan voldoende precies is zodat elk individu in de gegeven omstandigheden in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien (E.H.R.M., 17 februari 2004, Maestri t. Italië, § 30). Aan die vereiste kan evenwel in de bijzondere context van maatregelen die de nationale veiligheid betreffen niet dezelfde draagwijdte toekomen als in andere domeinen (E.H.R.M., 26 maart 1987, Leander t. Zweden, § 51; 8 juni 2006, Lupsa t. Roemenië, § 33). Niettemin moet de wet waarborgen bieden tegen willekeurige aantastingen, door de openbare macht, van het recht op eerbiediging van het privé- leven, namelijk door de beoordelingsbevoegdheid van de betrokken overheden op voldoende duidelijke wijze af te bakenen, enerzijds, en door in een effectief juridictioneel toezicht te voorzien, anderzijds (zie o.a. E.H.R.M., 4 mei 2000, Rotaru t. Roemenië, § 55; 6 juni 2006, Segerstedt-Wiberg t. Zweden, § 76; 4 juli 2006, Lupsa t. Roemenië, § 34) (Arbitragehof, 18 oktober 2006, nr. 151/2006, overw. B.6.2).

Dat van voormeld artikel slechts kan worden afgeweken en een inmenging in het gezinsleven slechts kan worden gerechtvaardigd onder de voormelde uitdrukkelijk bepaalde voorwaarden doch dat deze in casu niet van toepassing zijn.

2.

In verschillende arresten van het Europees Hof voor de rechten van de mens wordt een algemene schets gegeven van de definitie van het gezinsleven:

"In so far as relations in a couple are concerned, "family life" encompasses families based on marriage and also de facto relationships. When deciding whether a relationship can be said to amount to "family life", a number of factors may be relevant, including whether the couple live together, the length of their relationship and whether they have demonstrated their commitment to each other by having children together or by any other means." (EHRM, Al-Nashifin anderen v. Bulgarije, 20 juni 2002, §112) [...]

"In any case, The court recalls that the notion of "family life" in article 8 is not confined solely to marriage-based relationships and may encompass other de facto "family ties" where parties are living together outside marriage. Although, as a rule, living together may be a requirement for such a relationship, exceptionally other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto "family ties"." (EHRM, Kroon v. Nederland, 27 oktober 1994, §30) [...]

Uit voorgaande rechtspraak kan dus afgeleid worden dat er sprake is van een gezinsleven indien verzoeker aan de hand van bepaalde gegevens kan aantonen dat er een innige band bestaat tussen verzoeker en mevr. [S.]. Zij kunnen dit aantonen door te verwijzen naar de duur van hun relatie, de onderlinge steun en de financiële afhankelijkheid:

2.1 Nopens de duur van de relatie tussen verzoeker en mevr. [D.]:

Mevr. [S.] en verzoeker hebben elkaar een drietal jaar geleden leren kennen via facebook en Messenger. In de periode van april 2017 verbleef mevr. [S.] gedurende een periode van 5 dagen bij verzoekende partij in ALGERIJE.

Doorheen de jaren werd de band tussen verzoekende partij en mevr. [S.] inniger en sterker. Zij dienden zelf een verzoek in om te mogen huwen, doch werd deze afgewezen gelet op het leeftijdsverschil tussen mevr. [S.] en verzoekende partij.

Verzoekende partij en mevr. [S.] bleven contact houden met elkaar via facebook en Messenger. Tevens heeft mevr. [S.] tijdens haar verblijf in ALGERIJE ook de familie van verzoekende partij leren kennen, waar zij op heden een goede band mee heeft.

Ook verzoekende partij heeft een goede band met de familie van mevr. [S.]. Sterker zelf de kinderen van mevr. [S.] aanzien verzoekende partij als hun tweede papa.

Dat er op heden wel degelijk sprake is van een duurzame relatie blijkt ook uit de stukken die verzoekende partij voegt bij huidige verzoekschrift, (stuk 5)

Er is dus effectief wel sprake van een duurzame relatie/ gezinsleven tussen verzoeker en mevr. [S.].

Een inmenging in hun gezinsleven zou dan ook een schending van artikel 8 EVRM met zich meebrengen.

Indien verzoeker de aanvraag in zijn thuisland zou moeten doen, betekent dit dat hij gescheiden zou worden van zijn vriendin zonder zekerheid dat hij zal herenigd worden met mevr. [S.] en binnen welke termijn. Of er al dan niet een tijdelijke scheiding of een permanente scheiding zal zijn valt dus op heden niet te voorspellen waardoor men in acht moet nemen dat een terugkeer naar het land van herkomst om daar een visum aan te vragen ook een permanente scheiding kan inhouden. Op die manier zou er dan ook een schending optreden van het gewaarborgd recht op privé-leven en gezinsleven tussen verzoeker en mevr. [S.]

Voorts is het ook onmogelijk voor mevr. [S.] om gedurende deze periode mee te gaan met verzoeker aangezien zij op heden vast tewerkgesteld is bij de onderneming [...], (stuk 7) Zij is dan ook niet in staat om voor lange periode afwezig te zijn op haar werk.

2.2 Nopens de onderlinge steun en de financiële afhankelijkheid

In casu is er ook effectief sprake van onderlinge steun en financiële afhankelijkheid. Aangezien mevr. [S.] een verklaring heeft afgelegd waarbij zij verklaarde verzoeker ten laste te nemen, (stuk 8) Zij staat dan ook in voor de financiële steun van verzoeker.

Dat hieruit dan ook blijkt dat de relatie tussen verzoeker en mevr. [S.] oprecht is. En een inmenging in het gezinsleven van verzoeker en mevr. [S.] een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.

3.

Bovendien bepaalt ook de interne wetgeving, meer bepaalt artikel 191 GW, dat ook iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt moet kunnen genieten van de bescherming op het gezinsleven:

"Iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, geniet de bescherming verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen."

"Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens houdt art. 8 E.V.R.M. niet alleen een verbod in op willekeurige inmengingen in het privé- en gezinsleven, maar eveneens een verplichting voor de verdragsstaten om de nodige maatregelen te nemen met het oog op het verzekeren van het effectief genot van het privé- en gezinsleven (X en Y t/ Nederland van 26 maart 1985, § 23; Stubbings e.a. t/ Verenigd Koninkrijk van 22 oktober 1996, § 62; Botta t/ Italië van 24 februari 1998, § 33; Ignaccolo-Zenide t/ Roemenië van 25 januari 2000, § 94; Mikulic t/ Kroatië van 7 februari 2002, § 57; Craxi nr. 2 t/ Italië van 17 juli 2003, § 13)."

Voorts heeft verwerende partij de positieve plicht om het genot van een verkregen recht mogelijk te maken.

Artikel 22 GW bepaalt:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald."

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing precies aantoont dat de verwerende partij de interne wetgeving op een dusdanige manier heeft toegepast dat zij haar grondrecht op familie en gezinsleven schenden."

2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker voert aan dat hij een duurzame relatie heeft met de Belgische A.S., met wie hij ook een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Hij wijst op de duur van de relatie en hun voorgeschiedenis samen. Nog stelt hij door mevrouw A.S. financieel te worden ondersteund. Hij stelt dat dit gezinsleven, waarvan het bestuur kennis had, niet in rekening is gebracht.

In dit verband wijst de Raad erop dat in hoofde van verzoeker op 16 april 2019 reeds werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 25 april 2019, omdat verzoeker in België verblijft zonder de vereiste (binnenkomst)documenten. In dit bevel werd er rekening mee gehouden dat verzoeker samenwoont met mevrouw A.S. en haar minderjarige kinderen en met het feit dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden. Verweerder stelde vast dat dit alles verzoeker niet automatisch recht geeft op verblijf. Hij was van mening dat de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé- of gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Hij wees op vaste rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker ging niet in beroep tegen dit bevel, zodat dit actueel definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

In het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 19 oktober 2019 stelde verweerder vast dat verzoeker nog steeds op onregelmatige wijze in België verblijft alsook dat zijn wettelijke samenwoning nog steeds in onderzoek is. Hij herhaalde dat de intentie om wettelijk samen te wonen verzoeker nog niet automatisch recht geeft op een verblijf. Er moet worden aangenomen dat verweerder, inzake verzoekers voorgehouden gezinsleven in België en waar de situatie ongewijzigd is, nog steeds het standpunt is toegedaan zoals uiteengezet in het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 16 april 2019.

Op basis van hetgeen voorafgaat, moet worden aangenomen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening hield met het gegeven dat verzoeker een Belgische partner heeft en met de door hen afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning. Verweerder aanvaardt het beschermenswaardig karakter van het ingeroepen gezinsleven, minstens trekt hij dit niet in twijfel, maar is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel in de voorliggende omstandigheden proportioneel is in het licht van het ingeroepen gezinsleven. Verzoeker houdt ten onrechte voor als zou zijn gezinsleven op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

De vraag rijst vervolgens of een zorgvuldige en redelijke belangenafweging heeft plaatsgevonden in het kader van het ingeroepen gezinsleven met de Belgische partner.

In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van verzoeker deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt, en niet deze van een vreemdeling die een voortgezet verblijf wordt geweigerd.

In een situatie van eerste toelating tot verblijf is er geen inmenging in enig privé- of gezins- en familieleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting is voor de Staat, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland

(GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verweerder is in de voorliggende situatie van oordeel dat de samenwoning met mevrouw A.S. en haar minderjarige kinderen en de afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning met mevrouw A.S. verzoeker niet automatisch recht geven op verblijf en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de voorliggende omstandigheden nog niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Verweerder is van mening dat een bevel verzoeker in de voorliggende omstandigheden enkel oplegt om het grondgebied te verlaten, maar hem niet verhindert om op een later tijdstip, dit is van zodra door de bevoegde overheid is vastgesteld dat met de wettelijke samenwoning geen louter verblijfsrechtelijk voordeel wordt beoogd en van zodra verzoeker zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten, terug te keren naar België. Hij is van mening dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet als disproportioneel is te beschouwen in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Er kan dus worden aangenomen dat verweerder, voorafgaand aan de bestreden beslissing, een zekere belangenafweging heeft doorgevoerd in het kader van het ingeroepen gezinsleven en artikel 8 van het EVRM. Verweerder is van oordeel dat de verwijderingsmaatregel enkel een tijdelijke scheiding tot gevolg heeft, met name om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, en een dergelijke scheiding in het voorliggende geval niet disproportioneel is.

Er blijkt niet dat verzoeker op enig ogenblik was gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied. Verzoeker wijst er bovendien zelf op dat een door hem en zijn partner in Tunesië opgestart huwelijksdossier negatief werd beantwoord. Verzoeker koos er vervolgens voor om zonder toestemming van de Belgische autoriteiten naar België te reizen om zijn partner te vervoegen. In deze omstandigheden dienden verzoeker en zijn partner er zich van bewust te zijn dat de uitbouw van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was en aanvaardt het EHRM

enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM. Dergelijke uitzonderlijke omstandigheden worden door verzoeker niet aangetoond.

Verzoeker wijst erop in België financieel te worden ondersteund door zijn Belgische partner. Hiervoor verwijst hij naar een bij het verzoekschrift gevoegde handgeschreven verklaring van de partner dat zij hem ten laste neemt. Concrete bewijsstukken van financiële ondersteuning worden evenwel niet voorgelegd. Zelfs al moet bovendien worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn illegale verblijf in België wordt ondersteund door zijn Belgische partner, is dit nog niet van aard te kunnen aantonen dat verzoeker is verhinderd in de actuele omstandigheden terug te keren naar zijn land van herkomst of dat een tijdelijke scheiding van de partner niet in redelijkheid mogelijk is. Uit niets blijkt dat verzoeker in zijn herkomstland was/is aangewezen op de financiële ondersteuning van zijn partner. Met dit betoog toont verzoeker nog niet aan dat een concreet gegeven voorligt dat kan maken dat een tijdelijke scheiding van de partner niet in redelijkheid mogelijk is en ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoeker betoogt verder dat hij actueel geen zekerheid heeft dat hij zal kunnen terugkeren naar België en als dit al mogelijk zal zijn het onduidelijk is binnen welke termijn. Het is volgens hem niet uitgesloten dat hij permanent wordt gescheiden van zijn partner. Met dit betoog weerlegt verzoeker het gegeven niet dat de bestreden beslissing hem enkel oplegt om actueel het grondgebied te verlaten, zonder dat dit hem verhindert om terug te keren naar België van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Van zodra de wettelijke samenwoning mag worden geregistreerd in het bevolkingsregister, kan verzoeker vanuit zijn herkomstland een visum vragen en verkrijgen om in België wettelijk samen te wonen met en te verblijven bij zijn Belgische partner. Indien in deze situatie is voldaan aan de voorwaarden voor de gezinshereniging, en verzoeker geeft niet aan dat dit in zijn geval problematisch zou zijn, heeft verzoeker een recht op gezinshereniging. De bestreden beslissing verhindert dit niet. Met zijn uiteenzetting toont verzoeker ook niet aan dat de behandeling van dergelijke visumaanvragen onredelijk lang zou duren. Hij brengt geen concrete argumenten aan waarom de scheiding niet slechts tijdelijk zou zijn. Tegen een eventuele beslissing tot het niet toekennen van een visum is ook steeds nog een beroep bij de Raad mogelijk, in het kader waarvan verzoeker eveneens kan steunen op de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM.

In zoverre nog wordt aangevoerd dat de partner de Belgische nationaliteit heeft en zij vast werk heeft in België, en dus in de onmogelijkheid is om verzoeker te volgen naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verweerder op geen enkel ogenblik heeft gesteld dat de partner zich dan maar samen met verzoeker moet vestigen in Algerije of elders. Er wordt enkel gesteld dat verzoeker tijdelijk het grondgebied moet verlaten, voor de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die erop kunnen wijzen dat een dergelijke tijdelijke scheiding in zijn geval problematisch zou zijn of niet in redelijkheid van de betrokkenen zou kunnen worden verwacht. Verzoeker geeft zelf zo ook aan dat zijn relatie met zijn Belgische vriendin werd aangegaan terwijl zij beiden gescheiden leefden van elkaar en de relatie vorm kreeg tijdens regelmatige contacten via de moderne communicatiemiddelen en een bezoek van de partner aan verzoeker in Algerije. Uit niets blijkt dat de relatie niet tijdelijk opnieuw op eenzelfde wijze kan worden beleefd. De partner kan verzoeker tijdens de vakantieperiodes komen bezoeken.

Ten overvloede merkt de Raad daarnaast nog op dat de enkele gegevens dat de partner de Belgische nationaliteit heeft en werkt in België nog niet betekent dat van haar niet in redelijkheid kan worden verwacht dat zij samen met verzoeker een gezinsleven opbouwt in diens land van herkomst of in een ander land waar zij samen wettig kunnen verblijven. Er blijkt niet dat verzoeker en zijn partner in het buitenland niet evenzeer in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Verzoekers betoog volstaat niet om onoverkomelijke hinderpalen voor het elders leiden van een effectief gezinsleven aan te tonen.

Verder laat verzoeker ook na een begin van bewijs voor te leggen van concrete banden tussen hem en de kinderen van zijn partner of nog dat hij, wat de zorg en de opvoeding van deze kinderen betreft, enige noemenswaardige rol op zich zou nemen. Verzoeker maakt niet met enig begin van bewijs aannemelijk dat het hoger belang van deze kinderen zich op enigerlei wijze zou verzetten tegen zijn tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat enig concreet en relevant gegeven inzake het gezinsleven van hemzelf en zijn partner ten onrechte niet in de belangenafweging is betrokken. Hij toont met zijn betoog niet aan dat de gemaakte belangenafweging kennelijk onredelijk of disproportioneel is in het licht van zijn gezins- en persoonlijke belangen.

Evenmin toont verzoeker aan dat er zich sinds het definitief worden van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten nieuwe omstandigheden hebben voorgedaan waardoor de eerdere beoordeling in verband met het gezinsleven niet langer kon standhouden en/of die een hernieuwde concrete belangenafweging noodzakelijk maakten.

Met betrekking tot enig privéleven van verzoeker dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden daarnaast geen concrete elementen naar voor gebracht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, los van zijn gezinsleven, duurzame banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

De Raad besluit dan ook dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten te respecteren, het privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Nu reeds werd vastgesteld dat geen schending van artikel 8 van het EVRM blijkt, kan ook geen schending van artikel 22 juncto artikel 191 van de Grondwet worden aanvaard.

2.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker argumenteert dat zijn gezins- en familieleven niet in rekening is gebracht, maar uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM volgt reeds dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing het ingeroepen gezinsleven wel degelijk in rekening heeft gebracht en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze. In de voorliggende omstandigheden wordt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

2.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker kende ook reeds het standpunt van verweerder inzake het ingeroepen gezinsleven met zijn Belgische partner en artikel 8 van het EVRM, dat hem reeds kenbaar was gemaakt middels de kennisgeving van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten op 25 april 2019. Verzoeker geeft niet aan dat zijn (gezins)situatie intussen wijzigde, waardoor een bijkomende concrete motivering was vereist. In deze omstandigheden moet worden aangenomen dat het doel van de formele motiveringsplicht in ieder geval is bereikt en verzoeker niet aannemelijk maakt dat de in de bestreden beslissing voorziene motivering in de voorliggende situatie niet kon volstaan. Ten overvloede dient nog te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs

een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.5. Rekening houdende met hetgeen reeds werd besproken, maakt verzoeker ten slotte ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Er blijkt niet dat enige relevante omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS